

Eerbiedigt men in den vorst niet zijn zelfstandige positie en wordt hij uitvoerder van den wil van de gemeenschap, die men Staat noemt, dan maakt men de monarchie tot een republiek en den koning tot onderdaan en staatsorgaan, genoodzaakt ieder oogenblik te onderzoeken of zijn inzichten en handelingen nog in overeenstemming zijn met de wenschen der regeerende meerderheid, een orgaan tevens in zijne tegenwoordige verschijning terecht eene kostbare overtolligheid genoemd.

Gelijk in het huisgezin de vader niet geroepen is tot eigen lust het hem toevertrouwde gezag uit te oefenen, al is hij niet voor zijne daden aan zijn gezin rekenschap schuldig, evenmin heeft de vorst het recht zich zelf ten goede den scepter te zwaaien. De woorden, die Josaphat tot de door hem gestelde rechters sprak, zijn ook voor de koningen geschreven. »Ziet wat gij doet, want gij houdt het gericht niet den mensche, maar den Heere, en Hij is bij u in de zaak van het gericht. Nu dan, de verschrikking des Heeren zij op ulieden; neemt waar, en doet het; want bij den Heere, onzen God, is geen onrecht, noch aanneming van personen, noch ontvanging van geschenken.« 1)

Een even hechte band als den vader aan zijn gezin, bindt den vorst aan zijn volk. De koning is niet een individu, los van het land waarover hij regeert, noch een bezoldigd ambtenaar, contractueel verbonden aan den Staat, gerechtigd tot heengaan zoo het hem lust, en verplicht zijn plaats te ruimen, zoo het volk zijn ambt of zijn persoon niet langer dult. De koning vormt een organisch geheel met de natie, is haar sieraad en schoonheid, en, vaak ook door het bloed zijner vaderen, één met zijn volk, één in geschiedenis en lotswisseling. Het welzijn der natie is zijn welzijn, haar geluk het zijne, haar leed zijn lijden.

Het is de heerlijke roeping van den vorst als een vader

---

1) 2 Kron. 19: 6, 7.